

megváltó ars poeticával, nem nevezte dilettánsnak Csontváryt, ehelyett betegesen hiú és ostoba főnöknőjéről mesélt kacagtató adomákat.

Laci és a bébi otthagyták már a konyhát, betelepedtek közéjük. Egymást itatták, Maja Laci vállára feküdt, majd hanyatt a szőnyegre, s a fiú combját alkalmazta párnának. Idegennek találta így az öccsét. Nem tudta beleképzelni a háború utáni redves kezeslábásba, a foltozott bakancsba, kusza télikabátba. Borzas fejében nem találta az egykori riadt gyerek tar koponyáját, amint föláll a falusi borbélyműhely óriás karszékéből, bátyja felé fordul: elálló fülei lebegni látszanak, kopasz fejbűbján tükröződik az egyetlen meztelen villanykörte. Fel-nőtt, némely mozdulatában, arcrezdülésében már-már meg is öregedett. Majd-nem idegen. Talán ő éppígy idegen Laci számára? Bizonyára. Különben úgy intézte volna most is, hogy kettesben legyenek, dumáljanak egy igazán nagyot. Nyilván nem vágyik a beszélgetésre, ezért hívott társaságot. Vagy éppen az ő szórakoztatására hívta őket? Nem valószínű. Ha pedig ezt akarta, be kell val-lani, hogy sikerült. Bőbével jót hülyéskedtek, amikor pedig a pergőszavú nő engedte, jóízűt beszélgetett Takáccsal. Meglepő, mennyire azonos a véleményük a népművészet új divatjáról, s arról a butaságról, hogy sokan művészetet ke-resnek olyan tárgyakban is, amelyek nem művészi igénnyel készültek, hanem nagyon is praktikus, gyakorlati elgondolással, messze megelőzve a modern iparművészet hitvallását, hogy a jól használható tárgy egyszersmind szép is.

(Folytatjuk)

